

hele taget meget omdisputabel, under alle Omstændigheder bør det være klart, hvorledes denne Skat skal beregnes, og dette bør staa i Loven. Dobbelte uretfærdig bliver en Beskatning af Aktieselskabers Formue, naar man undlader at tage Andelsselskaber med. Jeg maa i Øjeblikket bedrøve det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (N. K. Kristensen), som var glad ved, at jeg ikke havde nævnt dette Moment i min Tale i Gaar. Grunden var ikke, at jeg ikke ganske deler mit Partis Opfattelse i saa Henseende, og for at det ærede Medlem ikke skal svæve i nogen Vildfarelse, er det, jeg nu gør nogle Bemærkninger derom. Jeg mener netop, at naar man her beskatter Aktieselskabers Formue, altsaa gaar til denne Beskatning, som man ikke hidtil har kendt, burde man ogsaa have taget Andelsselskaberne med.

Med Hensyn til Arveafgiftsloven og mine Bemærkninger dertil udtalte den højt ærede Minister, at han ikke fandt det nødvendigt at foretage Ændringer i denne Lov i Retning af at stille Legater, der kommer det offentlige til gode, gunstigere, end de nu er stillede ifølge Lovens Ordlyd, og at det var en Ændring i den gældende Lov, der her var Tale om. Hvad det sidste Punkt angaar, saa er vi jo ikke bange for at foretage Ændringer i de gældende Love ogsaa ved disse midlertidige Love, saa det kunde ikke virke afskrækkende med Hensyn til Arveafgiftsloven. At der i den gældende Lov er en Bestemmelse, som giver Finansministeren Bemyndigelse til at nedsætte denne Arveafgift til Halvdelen, ved jeg meget vel, men er det dog ikke rimeligere, at man i Stedet for at skulle søge Finansministerens Velvillie har en klar Bestemmelse i Loven om, at saadanne Legat-Arvelodder kun beskattes med den halve Procent? — Den højtærede Minister oplæste et Stykke af den Mindretalsbetænkning, som Medlemmer af det daværende Højreparti afgav i 1914—15, men jeg er ikke i Stand til at se, at det, som Finansministeren oplæste, havde det allermindste at gøre med de Udtalelser, jeg kom med i Gaar med Hensyn til Arveafgiftens Størrelse. Thi den Omstændighed, at jeg og mine Kolleger i 1914—15, altsaa lige i Begyndelsen af Krigen, ikke mente, at Arveafgiften egnede sig til særlig Beskatning i Anledning af Krigen, men paa det Tidspunkt mente, at man skulde have nogle midlertidige Indtægtslove — der var jo ingen, som tænkte sig, at Krigen skulde vare saa længe — medens Finansministeren ønskede en blivende Indtægt gennem Arveafgiften, hvilket Ønske vi bøjede os for, har intet at gøre med Sætserne paa de store

Arveparter. Hvis den højtærede Finansminister vil undersøge noget i den Retning, maa han gaa tilbage til det Tidspunkt, da Arveafgiftsloven forrige Gang var til Behandling, han vil da se, at der fra vort Partis Side den Gang blev stillet Forslag om større Afgift end fra det frikonservative Partis Side.

Den højtærede Finansminister gjorde sig ligeledes skyldig i en Fejltagelse eller Fejlhuskning, da han fremsatte sine Bemærkninger til, hvad jeg havde sagt angaaende Ejendomsskyldigheden. Den højtærede Minister sagde, at vi var gaaet med til en Beskatning i Fjor af 1 Kr. 65 Øre, altsaa en Forhøjelse fra 1 Kr. 10 Øre, men dette er ikke rigtigt. Mit Parti stemte netop imod denne Forhøjelse, og Finansministeren maa altsaa ikke se vor Stilling til den nu foreslaaede Forhøjelse til 2 Kr. paa Basis af, at vi var gaaet med til en Forhøjelse af Skatten til 1 Kr. 65 Øre. Naar mit Parti i Folketinget i Aar har kunnet gaa med til 1 Kr. 65 Øre og har udtalt, at det vi være en meget rigelig Erstatning for det Tab, Finansministeren lider ved, at der ikke sker nogen Omvurdering af Ejendommene i Aar, saa mener vi derigennem at have givet rigelig Dækning for dette Tab. At gaa yderligere op til 2 Kr. vilde være ganske overdrevent til Dækning af Tabet. Hvis det ikke var for at dække det Tab, som foraarsages ved, at denne Vurdering udsættes, vilde vi ikke have forandret vort Standpunkt fra i Fjor, idet vi mener, at Ejendomsbesidderne er stærkt nok belastede dels ved den kommunale Beskatning, dels ved de Beskatninger af anden Art, der lægges saavel paa Landejendomsbesiddelser som paa Byejendomsbesiddelser gennem særlige Love.

Naar jeg udtalte mig for en Kommission til Gennemførelse af Jordvurderingen, var det, for at denne Kommission skulde overveje hele Ejendomsbeskatningen overhovedet og det Forhold, der skulde være mellem Beskatningen enten paa Bygningerne og Jorden, eller, hvis man opretholder Ejendomsskylden, en særlig Jordbeskatning. En særlig Jordbeskatning er vi fra vort Partis Side villige til at gaa med til, men vi mener, at den bør ske paa et rationelt Grundlag. Det var dette, vi ønskede overvejet i en Kommission, for at man der kunde komme til Klarhed over, i hvilket Forhold Beskatningen af de forskellige Ejendomsobjekter skulde staa til hinanden, og efter hvilke Regler man saa skulde gaa til en Jordbeskatning. Men med den Bestemmelse, der her indføres, er dette Spørgs-